

Αθωνική

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ - ΜΑΡΤΙΟΣ 2017 -
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 250
www.athoniki-politeia.gr

Πολιτεία

Ὁ ΕΥΣΕΒΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Εὐσέβεια εἶναι δικαιοσύνη πρὸς τὸν Θεό, δύναμι πού αὐξάνει τὴν τιμὴ πού ὀφείλει ὁ ἄνθρωπος πρὸς τὸν Θεό, σωστὴ ἀντίληψη γιὰ τὸν Θεό, ἐντιμὴ στάσι ἀπέναντί Του. Ἡ εὐσέβεια εἶναι σοφία. Ὅλοι πρέπει νά φροντίζουν νά ἔχουν εὐσέβεια. Λένε ὅτι ἡ εὐσέβεια εἶναι ἡ μητέρα τῶν ἀρετῶν καὶ σωστά τό λένε· εἶναι ἡ ἀρχὴ καὶ τό τέλος ὅλων τῶν ἀρετῶν. Εἶναι θησαυρός ἀδαπάνητος.

Στὴν εὐσέβεια πρὸς τὸν Θεό ὁ ἄνθρωπος ὁδηγεῖται καὶ ἀπὸ τὴν ὄρασι τῶν αἰσθητῶν καὶ ἀπὸ τὸν φυσικὸ νόμο. Καὶ τὰ δύο διδάσκουν τὴν ἐπίγνωσι τοῦ Θεοῦ, ὅπως λέει ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος. Τό νά γνωρίζη κάποιος τὸν Θεό καὶ τὴν αἰτία πού συγκρατεῖ καὶ δημιουργεῖ τὰ πάντα, τό διδάσκει καὶ ἡ ὄρασι καὶ ὁ φυσικὸς νόμος. Ἡ μὲν ὄρασι στηρίζεται ἐπὶ τὴν πίστι τοῦ ἀνθρώπου πού ἀτενίζουν τὴν δημιουργία, ὁ δὲ φυσικὸς νόμος, διὰ μέσου αὐτῶν πού ὁ ἄνθρωπος ἀντικρίζει, βοηθᾷ τὸν ἄνθρωπο, διακρίνοντας τὴν τάξι πού τὰ διέπει, νά συμπεραίνει τὸν ἀρχηγό αὐτῶν.

Στὰ λόγια τοῦ εὐσεβοῦς ὑπάρχει πάντα σοφία, καὶ ἀπὸ τό στόμα του συνεχῶς αὐξάνει ἡ δοξολογία. Ὁ εὐσεβὴς καὶ σοφὸς ἄνθρωπος ὑπάρχει παντοτινὰ φωτεινὸς σάν τὸν ἥλιο. "Γύμναζε τὸν ἑαυτό σου ἐπὶ τὴν εὐσέβεια· διότι ἡ σωματικὴ ἐξάσκησι λίγο εἶναι ὠφέλιμη. Ἡ δὲ εὐσέβεια εἶναι ὠφέλιμη σέ ὅλα, ἐπειδὴ ὑπόσχεται τὴν ζωὴ καὶ τὴν τωρινή, καὶ τὴν μελλοντική" (Α' Τιμ. δ' 8).

Ὁ εὐσεβὴς ζεῖ σύμφωνα μὲ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, τὸν ὁποῖο ἀγαπᾷ μὲ ὅλη του τὴν ψυχὴ, τὴν καρδιά καὶ τὴν διάνοια καὶ τὸν λατρεύει ὁμοίως μὲ ὅλη τὴν ψυχὴ καὶ τὴν καρδιά του. Ὁ τρόπος τῆς ζωῆς του εἶναι σύμφωνος μὲ τίς ἀρχές τοῦ Εὐαγγελίου, σηκώνει τὸν σταυρό του καὶ ἀκολουθεῖ τὸν Χριστό. Ἐργάζεται γιὰ τὴν ἀπόκτησι τῆς ἀρετῆς καὶ πραγματώνει ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ τό ἀγαθό, τό εὐάρεστο καὶ τό τέλειο. Τό στόμα του λέει πάντοτε τὴν ἀλήθεια καὶ ἡ καρδιά του ἀγαπᾷ τὴν δικαιοσύνη.

Ὁ εὐσεβὴς ἐπιθυμεῖ μὲ σύνεσι, καὶ ἡ βούλησί του παραμένει σταθερή. Ὁ λόγος του εἶναι εὐθύς καὶ ὅλα τὰ ἔργα του γίνονται με πίστι. Ὁ δρόμος του γίνεται ὁμαλός, χωρὶς ἐμπόδια καὶ ἔτοιμος ἐκ τῶν προτέρων. Ἐφόσον εἶναι εὐσεβὴς πρὸς τὸν Θεό, εἶναι εὐσεβὴς καὶ στοὺς νόμους, στοὺς ἀρχοντες, τίς ἀρχές καὶ τίς ἐξουσίες. Ἀποδίδει "τά τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ".

Σάν ἀρχοντας, εἶναι ἀριστος κυβερνήτης. Σάν πατέρας, ὑπόδειγμα ἀρετῆς πρὸς τὰ παδιά του. Ὡς πολίτης, ὠφέλιμος ἐπὶ τὴν κοινωνία καὶ ὡς φίλος, ἀνεκτίμητος θησαυρός. Ὁ εὐσεβὴς εἶναι ὁ τύπος τοῦ Χριστιανοῦ πού ἀναφέρεται στό ἱερό Εὐαγγέλιο. Αὐτὸς πού πρόκειται νά γίνῃ ὑπόδειγμα ἐναρέτου βίου πρὸς τὸν ὁποῖο, ὅταν ἀτενίζουν οἱ ἄνθρωποι, ρυθμίζουν τὸν δικὸ τους ἠθικὸ βίον.

Ἀυτὴ εἶναι ἡ εὐσέβεια καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ ἀξία καὶ ἡ δύναμι τῆς. Εἶναι ἀνάγκη λοιπὸν νά τεθῇ ὡς βάσι γιὰ νά στερεωθῇ ἐκεῖ τό οικοδόμημα τοῦ ἐναρέτου βίου. Διότι, ὅπως δίχως στέρεα θεμέλια δέν στέκεται καμμιά οἰκοδομή, ἔτσι καὶ, χωρὶς τὴν εὐσέβεια, καμμιά ἀρετὴ δέν κατορθώνεται. Καθὼς δὲ ὅταν ὑπάρχει ἡ εὐσέβεια συγκεντρώνονται καὶ οἱ ἄλλες ἀρετές ἐκεῖ, ἡ εὐσέβεια εἶναι γνῶσι καὶ φρόνησι.

Ἄγιου Νεκταρίου ἐπισκόπου Πενταπόλεως

Γερόντων

✘ Δέν πρέπει νά δίνουμε ὑποσχέσεις στὸν Θεό, διότι μπορεῖ νά μὴ μπορέσουμε νά τίς ἐκπληρώσουμε.

✘ Αὐτὸς ὁ ὁποῖος κάνει ὑπακοή, αὐτὸς βραβεύεται, αὐτὸς ἀμειβεται, αὐτὸς στεφανώνεται. Καὶ ὁ πρῶτος (ὁ ἐντελλόμενος) βέβαια, ἀλλὰ περισσότερο ὁ ὑποτακτικὸς. Διότι ὁ ὑποτακτικὸς εἶναι

ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς, μιμεῖται τὸν Χριστόν.

✘ Μέσα σου νά ἐπικρατῇ ἡ χαρὰ, ἀλλὰ νά μὴ φαίνεται. Μέσα σου νά ὑπάρχει λύπη, ἀλλὰ νά μὴν τό ἐξωτερικεύς. Ὅταν τό ἐξωτερικεύς, εἴτε ὑπερφάνεια θά σέ πιάσῃ, ἢ θά τό χάσῃ.

† Γέρων Ἐφραίμ Κατουνακιώτης

✘ Δέν ξέρω καμμιά ἐκκλησία νά μὴν εἶναι ὠραία. Τό ἴδιο αἰσθάνομαι παντοῦ. Καὶ σέ μικρὸ ἐξωκκλήσι νά πάω, πού νά ἔχη μία μόνον εἰκόνα, μοῦ ἀρκεῖ. Ὁ Θεὸς εἶναι παντοῦ.

✘ Ὅποιος κοινωνεῖ κανονικά πρέπει νά ἔχη ἀπὸ πρὶν φόβο, συντριβὴ καὶ εὐλάβεια. Μετά, πρέπει νά αἰσθάνεται ἡρεμία, χαρὰ, ἀλλὰ καὶ ἀπροθυμία νά μιλήσῃ σέ ἄνθρωπο.

† Γέρων Ἰερώνυμος

✘ Μεγάλη σημασία ἐπὶ τὴν πνευματικὴ ἐξέλιξι τῶν ἀπογόνων ἔχει ἡ πνευματικὴ κατάστασι τῶν γονιῶν καὶ ἡ γενιά τῶν προγόνων. Ἐχει μεγάλη σημασία ἡ ρίζα.

✘ Νά μὴ γνωστοποιῇ ὁ πιστὸς στοὺς ἀνθρώπους τὴν ἐξομολόγησί του ἢ τὴν ζωὴ του ἢ τὴν πνευματικὴ του ἐργασία. Ὅλα νά γίνονται ἐν κρυπτῷ.

† Γέρων Ἰάκωβος

✘ Οἱ θλίψεις καὶ ὁ πόνος μᾶς φέρνουν πιὸ κοντὰ στὸν Θεό. Ὅλα τὰ ξεπερνᾷ κάποιος ὅταν ἔχη πίστι στὸν Θεό.

✘ Ὅποιος ἀγαπᾷ ἀληθινὰ δέν κατακρίνει, δέν σιχαίνεται, δέν μισεῖ οὔτε πιστό οὔτε ἄπιστο, οὔτε μαῦρο οὔτε λευκό, οὔτε δίκαιο οὔτε ἀδικο, καὶ ἔχει τὸν ἑαυτό του χειρότερο ἀπ' ὅλους.

† Γέρων Εὐμένιος

✘ Ὅ,τι ἔχετε ἐπὶ τὴν καρδιά σας δέν ὑποχρεοῦσθε νά τό ἔχετε ἐπὶ τὴν χεῖλι. Μά ὅ,τι ἔχετε ἐπὶ τὴν χεῖλι, εἶναι ἀπαραίτητο νά τό ἔχετε καὶ ἐπὶ τὴν καρδιά σας.

† Γέρων Ἰωήλ

Κάποτε πήγε στο "Άγιον Όρος ένα νεαρό αγόρι, πού λεγόταν Γιώργος. Είχε γεννηθή στην Αθήνα, αλλά σέ ηλικία τριών ετών οι γονείς του τό έβαλαν σ' ένα κινέζικο μοναστήρι, όπου πιστεύουν στον Βούδδα. Μέχρι τά 11 του τό παιδί έγινε τέλειος μάγος. Διηγόταν μάλιστα ό ίδιος ότι μπορούσε νά καλέση όποιο δαιμόνιο ήθελε, άλλο γιά τήν πορνεία, άλλο γιά τόν θυμό, άλλο γιά τήν κατάκρισι κλπ. "Ήξερε νά τά φωνάζη και νά του φανερώνωνται και νά τά προστάζη ό,τι ήθελε. Πολλές φορές περπατούσε στον αέρα. Στο κινέζικο μοναστήρι άσκήθηκε επίσης στην πάλη και είχε τόση τέχνη, ώστε νά χτυπά πέτρα και νά τήν κόβη στα δύο μέ τό χέρι του, κάτι πού είδαν μέ τά μάτια τους και οι Μοναχοί, όταν ήταν στο "Άγιον Όρος. Όταν ό Γιώργος έφθασε σέ ηλικία 20 ετών και πήρε τόν 12ο βαθμό ως ιερεύς του μοναστηριού (τόν μεγαλύτερο δηλαδή) σκέφθηκε νά μάθη ξένες γλώσσες. Άρχισε λοιπόν νά επισκέπτεται διάφορες χώρες και κατά ένα μαγικό τρόπο, σέ όποια χώρα κι αν πήγαινε, μάθαινε άμέσως τήν γλώσσα της.

μία

μόνιά του δέν ήταν τίποτε μπροστά στον Χριστό και τόν Σταυρό.

Ζήτησε τότε από τόν ιερέα νά τόν κατηχήση στην Όρθόδοξη πίστι. Άκουσε μεταξύ των άλλων θαυμασιών της πίστεώς μας και γιά τό "Άγιο Φώς, πού αναβλύζει από τόν Πανάγιο Τάφο του Κυρίου, γι' αυτό και αποφάσισε τό έρχόμενο Πάσχα νά πάη στα Ίεροσόλυμα γιά νά δη μέ τά μάτια του τό "Άγιο Φώς ν' ανάβη μόνο του, μέ θειική δύναμι.

Έκει στην Σουηδία άκουσε γιά έναν περίφημο φακίρη. Πήγε λοιπόν ό νεαρός Γιώργος, νεοφώτιστος Χριστιανός πλέον, μέ τόν ξύλινο Σταυρό στο χέρι, νά παρακολουθήση τά τεχνάσματα του φακίρη. Διεπίστωσε ότι ή δύναμις του Σταυρού εμπόδιζε τόν φακίρη νά κάνη τά κόλπα του, έτσι τόν εξέθεσε, και όσοι είχαν μαζευτεί γιά νά τόν θαυμάσουν διαλύθηκαν διαμαρτυρούμενοι. Μόνο ό Γιώργος έμεινε εκεί και ό φακίρης κατάλαβε ότι εκείνος ήταν ό ύπαίτιος. Τότε ό νεαρός του έδειξε τόν ξύλινο Σταυρό και του άποκάλυψε ότι αυτό τό μικρό ξύλο ήταν πού του είχε χαλάσει τά σχέδια.

ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Στην Άμερική συνάντησε κάποιους σατανιστές και έμαθε ότι κάνουν ανθρωποθυσίες. Ένας γνωστός του μάλιστα από τό Θιβέτ του είπε: "Άστα, έγώ είδα μάγο πού κοντά του έμεις δέν μετράμε τίποτε. Πήγα στους Χριστιανούς και είδα τόν ιερέα τους νά σφάζη βρέφος νά τό τρώη και νά δίνη και στους άλλους". Οι δύο νέοι διεπίστωσαν μέ τά ίδια τους τά μάτια ότι στους Χριστιανούς ύπάρχει ένα "φοβερό μυστήριο", ή αναίμακτος θυσία του Χριστού μας, ή Θεία Κοινωνία.

Γυρίζοντας ανά τόν κόσμο, ό Γιώργος ανέκαλυψε πώς οι γονείς του ζούσαν στην Σουηδία, ασχολούμενοι μέ επιχειρήσεις. Έκει συνάντησε, κατά θεία οικονομία, έναν Όρθόδοξο εύλαβη ιερέα, στον όποιο άρχισε νά κάνη επίδειξι της μαγικής τέχνης του, ύψώθηκε και πετούσε στον αέρα, κάλεσε τό ποτήρι μέ τό νερό νά έρθη μόνο του στα χείλη του νά πιη, άρχισε νά μετακινή τραπεζάκια και πολλά άλλα. Ο ιερεύς τά έβλεπε όλα αυτά μέ άπάθεια.

- Πώς έσύ δέν θαυμάζεις όπως οι άλλοι; τόν ρώτησε μέ άπορία ό Γιώργος. "Η μήπως μπορείς και σύ νά κάνης αυτά πού κάνω έγώ;

- Έγώ δέν κάνω τέτοια πράγματα, του είπε ό ιερεύς. Μπορώ όμως νά σέ κάνω νά μή μπορής νά ξανακάνης τέτοια. Και άμέσως φόρεσε στον λαμό του Γιώργου έναν ξύλινο Σταυρό.

- Όρίστε, του λέει. "Αν μπορείς ξαναπέταξε στον αέρα. Δοκίμασε μία ό Γιώργος, δοκίμασε δύο, τίποτε. Καλεϊ τά δαιμόνια σέ βοήθεια. Μά εκείνα του άπάντησαν ότι δέν μπορούσαν νά τόν βοηθήσουν αν δέν έβγαζε από τόν λαμό του τό ξύλο πού φορούσε.

Ό ιερεύς γέλασε και ό νεαρός σάσπισε. Ρώτησε τόν ιερέα τί είναι αυτό τό ξύλο και τότε κατάλαβε ότι τά δαι-

Μόλις έφθασε τό Πάσχα, ό Γιώργος πήγε στα Ίεροσόλυμα, όπως τό είχε προγραμματίσει. Διεπίστωσε τό άληθές περί του Άγίου Φωτός, πλην όμως του μπήκε στο μυαλό ή ύποψία μήπως ύπάρχουν κάτω από τό έδαφος μηχανήματα πού ανάβουν κρυφά τό φώς. Κάλεσε λοιπόν κάποιο δαιμόνιο νά τόν έξηηρετήση.

- Δάνεισέ μου τήν δύναμί σου νά κοιτάξω μέσα στον τάφο, του είπε.

Άμέσως ανοίγει ό Τάφος και βλέπει ό Γιώργος σέ κάποια άπόστασι. Από κει και πέρα όμως ήταν σκοτάδι.

- Δέν βλέπω τόν Τάφο, βοήθησέ με νά δω, λέει.

- Δέν μπορώ νά πλησιάσω, καιγόμαι, του λέει τό δαιμόνιο.

Μετά κάλεσε και άλλο δαιμόνιο νά τόν βοηθήση, αλλά κι εκείνο του έδωσε τήν ίδια άπάντησι.

Αυτόρημητα ό νεαρός Γιώργος δόξασε τόν Θεό και φόρεσε ξανά τόν Σταυρό στον λαμό του. Και όταν γύρισε στην Σουηδία είπε στον ευεργέτη του ιερέα:

- Τώρα πές ό,τι θέλεις γιά τόν Βούδδα και τήν θρησκεία του. Σ' ευχαριστώ πού μέ βοήθησες νά διαπιστώσω ότι μόνο ή Όρθόδοξος Χριστιανική θρησκεία είναι άληθινή.

Ό νεαρός Γιώργος επισκέφθηκε λίγο καιρό άργότερα τό "Άγιον Όρος. Κατά θεία οικονομία πέρασε και από τόν Γέροντα στον όποιο διηγήθηκε όσα του είχαν συμβεί και τά όποια παραθέτουμε έδω. Ό Γέροντας τόν δίδαξε νοερά Προσευχή (τό "Κύριε Ίησού, έλέησόν με τόν άμαρτωλόν") πλην όμως τά δαιμόνια, πού μέχρι πρότινος επικαλείτο, είχαν λυσάξει. Δύο τρεις εύχές έλεγε, ζαλιζόταν και σταματούσε. Ό Γέροντας τόν βοήθησε όσο μπορούσε μέ τήν προσευχή του, αλλά τά δαιμόνια βασάνιζαν πολύ τόν Γιώργο. Κινούσε συνεχώς τά

χέρια του σπασμωδικά, έκανε μορφασμούς, έλεγε πράγματα άκατανόητα. Έλεγε πώς παρουσιάζονται μπροστά του συνεχώς τὰ δαιμόνια και τόν απειλούσαν πώς, αν δεν πετάξει τὰ κομποσχοίνια και δεν σταματήσει τήν ευχή, θά τόν σπάσουν στό ξύλο.

Παρ' όλα αυτά ο νεαρός Γιώργος πού είχε διδαχθεί στην Κίνα τήν τέχνη του καράτε και είχε πάρει και μαύρη ζώνη, έλεγε: "Αυτή δεν τήν βγάζω, εστω κι αν μου κόψουν τό κεφάλι". Επίσης έσπαζε τουβλα με τὰ χέρια του, έκανε επιδειξεις δυνάμεως κ.ά. Τελικά ή πίεσι των δαιμονίων ήταν τόσο μεγάλη, πού τελικά ο Γιώργος δεν άντεξε κι αποφάσισε νά φύγει για νά γλυτώσει. Αυτό όμως περιμένα και τὰ δαιμόνια: τόν βρήκαν στον δρόμο, τόν έρριξαν κάτω και τόν έσπασαν στό ξύλο. Συγχρόνως δέ του φώναζαν νά γυρίσει άμέσως πίσω στην Κίνα. Ο Γιώργος προσπαθούσε νά άμυνθή έφαρμόζοντας τήν τέχνη του καράτε, αλλά τὰ δαιμόνια διαπερνούσαν τὰ χέρια του και τόν κτυπούσαν μέχρι πού φώναξε:

- Χριστέ μου, βοήθα με.

Γύρισε πίσω στό Μοναστήρι τραυματισμένος και διηγήθηκε στον Γέροντα τό πάθημά του, παρακαλώντας τον θερμά νά τόν βοηθήσει νά γλυτώσει τό ξύλο.

- Μέ τό καράτε, του είπε ο Γέροντας μειδιώντας.

- Δεν κάνει τίποτε τό καράτε, άπάντησε ο Γιώργος άπελπισμένος.

- Τότε πέταξε τήν ζώνη πού φοράς, τόν συμβούλεψε ο σοφός Γέροντας και ο νεαρός τόν άκουσε άμέσως.

Ο Γέροντας, άφου σκέφθηκε πολύ, κατέληξε στην άποφασί ότι, εφόσον ο νεαρός είχε άσπασθή τήν όρθόδοξο πίστι, θά μπορούσε νά κοινωνήσει, γιατί μόνο έτσι θά ήταν δυνατόν ν' άντιμετωπίσει τήν δύναμι των δαιμονίων. Και τότε άναρωτήθηκε: είναι βαπτισμένος ή όχι. Έγραψε στην Αθήνα ρωτώντας νά μάθει. Στο μεταξύ ο πόλεμος των δαιμονίων είχε γίνει άφόρητος.

Είκοσι τέσσερις ώρες τό εικοσιτετράωρο δεν άφηναν τόν Γιώργο νά κλείσει μάτι. Μόλις άρχισε ή Θεία Λειτουργία, τόν έπιανε ένας φοβερός λήθαργος, ξάπλωνε κάτω και κοιμόταν. Τόν τραβούσαν οι Μοναχοί από τὰ πόδια νά σηκωθεί εστω και λίγο κι εκείνος άρنيόταν. Τελικά ο νεαρός δεν άντεξε τόν πόλεμο. Πέταξε τὰ κομποσχοίνια (είχε ένα στον λαιμό και δύο στα χέρια) και έφυγε και πάλι. Τό μόνο πού πρόλαβε νά τόν συμβουλευή ο Γέροντας ήταν:

- Πρόσεχε, ποτέ στην Κίνα!

Στόν δρόμο συνάντησε, κατά θεία οικονομία, κάποιους Σιμωνοπετρίτες Μοναχούς. Τόν έπεισαν νά τούς άκολουθήσει. Όταν έφθασαν στό Μοναστήρι τους, τηλεφώνησαν άμέσως στην Αθήνα και έμαθαν ότι ο Γιώργος είχε βαπτισθή τό 1961 στην Άγία Τριάδα Άμπελοκήπων. Τότε άμέσως τόν έκοινωνήσαν και - ω του θαύματος - ο νεαρός βρήκε τήν γαλήνη. Πολύ σύντομα άποφάσισε νά παραμείνη στό "Άγιον Όρος ως δόκιμος Μοναχός. Έπειδή όμως είχε περάσει όλες αυτές τις ταλαιπωρίες με τὰ δαιμόνια, ο Καθηγούμενος ώρισε εύλαβη ιερομόναχο νά τόν εχη υπό τήν στενή του επίβλεψη.

Τὰ λόγια αυτά γράφτικαν από τόν Μοναχό Ίωσήφ από τό Άγιον Όρος προς τούς έν Χριστώ αδελφούς του στην Κύπρο τό 1979, με τήν σημείωσι: "Αυτά είναι όλίγα μόνον άπ' όσα είδα και άκουσα και σās τὰ στέλνω ως δώρο, παρακινούμενος από αδελφική αγάπη".

Απο
το

ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ

ΕΠΑΙΝΟΣ και ΚΑΤΑΦΡΟΝΙΑ

Ενας εύσεβής νέος πήγε κάποτε νά επισκεφθή τόν Όσιο Μακάριο και νά τόν συμβουλευθή:

- Πώς μπορώ ν' άποκτήσω ταπεινοφροσύνη, Άγιε Πατέρα, τόν ρώτησε.

- Ν' άποφεύγεις όσο μπορείς τόν ανθρώπινο έπαινο, του άπάντησε ο Γέροντας, και ν' αγαπάς τήν καταφρόνια.

Ο νέος κοίταξε σαστισμένος τόν Όσιο και μετά μονολόγησε:

- Δύσκολο πράγμα, πολύ δύσκολο πράγμα αυτό... Πώς μπορεί νά τό καταφέρη κάποιος;

- Άκουσε, παλληκάρι μου, του είπε τότε ο Όσιος Μακάριος. Έδώ πιο κάτω είναι τό κοιμητήριο. Πετάξου μία στιγμή ως εκεί και, με όσες πέτρες βρεις μπροστά σου, πετροβόλησε τὰ μνήματα. Πές και όσες βρισιές θέλεις στους νεκρούς.

Ο νέος, αν και φάνηκε νά παραξενεύεται πολύ από τὰ λόγια του Όσιου, άποφάσισε νά κάνη ό,τι του είχε πει. Πήγε στό κοιμητήριο, μάζεψε όσες πέτρες βρήκε και πετροβόλησε τὰ μνήματα. Κατόπιν, άρχισε νά βρίζη τούς νεκρούς με τόν χειρότερο τρόπο.

Οταν τελείωσε, γύρισε πίσω στό καλύβι του Όσιου, κι εκείνος τόν ρώτησε:

- Έκανες αυτά πού σου είπα;

- Μάλιστα, άπάντησε ο νέος.

- Και τί σου άποκρίθηκαν οι πεθαμένοι; Ξαναρώτησε ο Όσιος.

- Τίποτε, του είπε ο νέος, άνασηκώνοντας τούς ώμους του.

- Κάνε τόν κόπο νά πās άλλη μία φορά στό κοιμητήριο, του είπε τότε ο Όσιος Μακάριος. Αυτή τήν φορά όμως ούτε πέτρες θά ρίξης, ούτε θά βρίσης τούς νεκρούς. Μόνο θά τούς επαινέσεις. Θά τούς πής τὰ καλύτερα λόγια πού μπορείς.

Πράγματι τό παλληκάρι πήγε ξανά στό κοιμητήριο και άρχισε νά εγκωμιάζει τούς νεκρούς με τα πιο κολακευτικά λόγια.

Οταν γύρισε πίσω στό καλύβι, ο Όσιος Μακάριος τόν έρώτησε:

- Τί σου είπαν τώρα;

- Τίποτε, άπάντησε ξανά ο νέος.

Ο Γέροντας κάθισε άναπαυτικά στην πολυθρόνα του και, χαμογελώντας, τόν συμβούλεψε:

- Από τώρα νά κάνης κι εσύ ο ίδιο για ν' άποκτήσης ταπεινοφροσύνη. Γίνε νεκρός τόσο για τόν έπαινο, όσο και για τήν καταφρόνια των ανθρώπων.

ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ γιά τούς κοιμηθέντας ΑΔΕΛΦΟΥΣ μας

Εκοιμήθη κάποτε τόν αιώνιο ύπνο ή μητέρα ενός από τούς αδελφούς του ιεροῦ κοινοβιακοῦ Μοναστηρίου του Ἁγίου Παύλου, στό Ἅγιον Ὄρος, του Μοναχοῦ Σεραφεῖμ.

Ο Μοναχός, ἐπειδή ἐγνώριζε τήν ἀρετή καί παρρησία, πού εἶχε στόν Θεό ὁ Γέρων Κωνστάντιος, ἀδελφός κι αὐτός τῆς ἰδίας Μονῆς, μέ εὐλάβεια καί πίστι τόν παρεκάλεσε νά κάνη ἰδιαίτερη προσευχή, γιά τήν σωτηρία τῆς ψυχῆς τῆς μητέρας του Εὐαγγελίας, πού εἶχε κοιμηθεῖ.

Ο Γερο-Κωνστάντιος ἦταν ὑπόδειγμα ὑπακοῆς, ταπεινώσεως καί ἀδιαλείπτου προσευχῆς. Ἄγνός καί πρόθυμος νά ἐξυπηρετήσῃ ὅλους τούς ἀδελφούς, παρά τό ὑπέργυρο τῆς ἡλικίας του. Στήν ἀρχή, ἀπό ὑπερβολική ταπεινώσι, ἀπέφευγε νά δεχθῆ τήν παράκλησι αὐτῆ τοῦ ἀδελφοῦ Σεραφεῖμ, ἀλλά ἡ ἐπιμονή καί πίστι τοῦ νεωτέρου αὐτοῦ Μοναχοῦ ἔπεισαν τόν Γέροντα Κωνστάντιο νά κάνη προσευχή καί κομποσκοίνια γιά τήν ψυχή τῆς δούλης τοῦ Θεοῦ Εὐαγγελίας.

Μετά ἀπό σαράντα ἡμέρες, κατά τήν ὥρα τῆς ἰδιαίτερης αὐτῆς προσευχῆς, παρουσιάζεται μπροστά στόν Γέροντα Κωνστάντιο μιά γυναικεία μορφή, ἡ ὁποία εὐχαριστοῦσε τόν Γέροντα γιά τήν θερμή προσευχή, πού ἔκανε γιά τήν ψυχή της, καί τόν βεβαίωνε ὅτι πολλή ψυχική ὠφέλεια καί ἀνακούφισι

ἔλαβε ἀπό τόν πανάγαθο καί πολυεύσπλαγχο Θεό.

Ο Γερο-Κωνστάντιος, στήν θέα τῆς γυναικείας αὐτῆς μορφῆς, εἶπε: "Ποιά εἶσαι σύ ἀδελφή, πού μέ εὐχαριστεῖς; Δέν σέ γνωρίζω. Καί γιά ποιά προσευχή μιλάς;"

Η γυναικα ἀπήντησε: "Σεβαστέ Γέροντα, ἐγώ εἶμαι ἡ μητέρα του Μοναχοῦ Σεραφεῖμ, πού σέ παρεκάλεσε νά προσευχηθῆς γιά μένα κι ἐγώ, ἀπό τήν

πλευρά μου, παρεκάλεσα τόν Κύριο νά μου ἐπιτρέψῃ νά σᾶς εὐχαριστήσω καί νά σᾶς βεβαιώσω ὅτι πολλή ἀνακούφισι αισθάνθηκε ἡ ψυχή μου καί ἡ προσευχῆ σας, Πάτερ, πολύ μέ βοήθησε νά τύχω του Θεοῦ ἐλέους".

Αμα εἶπε αὐτά ἔγινε ἄφαντο τό ὄραμα τῆς γυναικας, ὁ δέ Γερο-Κωνστάντιος, κάλεσε τόν Μοναχό Σεραφεῖμ καί του διηγήθηκε τό ὄραμα. Εὐχαρίστησαν μαζί τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν καί τήν Αὐτοῦ Παναγία Μητέρα Κυρία καί Δέσποινα Θεοτό-

κον, πού εἶχαν καί οἱ δύο παρακαλέσει, γιά νά βοηθηθῆ ἡ ψυχή τῆς δούλης τοῦ Θεοῦ Εὐαγγελίας καί γιά τήν πληροφορία αὐτή.

Μετά τό γεγονός αὐτό, ὁ Γερο-Κωνστάντιος, σέ βαθύ γήρας, 91 χρόνων, ἄφησε τήν πρόσκαιρη αὐτή ζωή τό 1973 καί εἰσηλθε θριαμβευτικά στά οὐράνια καί θεῖα σκηνώματα, στήν αἰωνία καί μακαρία ζωή τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. ■

Ενα στοιχεῖο του Ἁγίου Παΐσιου ἦταν ὁ πάντα εὐχαρις καί εὐθυμος χαρακτήρας του. Συχνά διηγείτο χαριτωμένες ἱστορίες, πού προκαλοῦσαν αὐθόρμητο γέλιο, γιά νά παρηγορήσῃ θλιμμένες ψυχές, ἀλλά, πολλές φορές, κάτω ἀπό ἓνα ἀπλό ἀστεῖο κρυβόταν βαθύ πνευματικό νόημα. Ἐκανε λογοπαίγνια, παρετυμολογίες καί κάποιους ἀσύλληπτους συσχετισμούς λέξεων. Εἶχε, ὅμως, καί τήν λεπτότητα νά μήν πληγῶνῃ κανέναν καί νά μήν κατακρίνῃ πρόσωπα.

Κάποτε ἡ γνωστή του Καίτη Πατέρα πῆγε στήν Σουρωτή μαζί μέ τόν κ. Γεώργιο Λαγό, καθηγητή ἱατρικῆς στό Πανεπιστήμιο Ἰωαννίνων, νά δῆ τόν Γέροντα. Τῆς εἶπε: "Τώρα ἦρθες μέ Λαγό, τήν ἄλλη φορά θά ἔρθῃς μέ χελώνα". Ὄντως, τήν ἐπομένη φορά πῆγε μέ μιά κυρία, χάθηκαν στόν δρόμο καί ἀντί 5 ἔκαναν 9 μέ 10 ὥρες γιά νά φθάσουν.

Ἱερομονάχου Ἰσαάκ

Αθωνική

www. athoniki-politeia.gr

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΗΜΟΝΟΣ

ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Σίμων Μοναχός

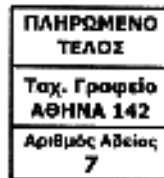
ΕΚΔΟΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ἀστέριος Δ. Κόκκαλης-Θεολόγος

Ἐπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0.00 -

κωδ. ταχ. 2777

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με